

Burny Bos

Knofje

Alle verhalen

Met illustraties van Harmen van Straaten

Een geheime hut

Kijk. Daar loopt Knofje. Dat meisje met dat staartje.

Eigenlijk heet ze Jacqueline, maar iedereen noemt haar Knofje.

Ze loopt in de tuin. Voorzichtig kijkt ze even om naar het huis. Dan stapt ze vlug de schuur binnen.

In de schuur staat een trap. Knofje klimt op de trap en dan hup: het zoldertje op.

Het is een donker zoldertje. Met spinnen en veel stof en zo. Maar Knofje vindt dat niet erg. Omdat het zoldertje haar hut is. Haar geheime hut. Niemand mag het weten. Dat heeft Knofje met zichzelf afgesproken.

Vader niet.

Knofje lacht. Vader komt het heus niet te weten. Die is zo vaak naar zijn werk.

Maar moeder mag het ook niet weten.

Flut, denkt Knofje. Flut, de knuffelpop, mag het wel weten.

Knofje gaat weer langs de trap naar beneden. Ze gluurt de tuin in.

Mooi zo. Niemand te zien.

Vlug holt ze naar de keukendeur.

In de keuken botst ze haast tegen de dikke buik van moeder op.

‘Pas op,’ zegt moeder. ‘Denk aan je kleine zus.’

Knofje kijkt moeder aan.

‘Dat kun je niet weten,’ zegt ze. ‘Want je kunt niet in je buik kijken.’

Moeder knikt. ‘Je hebt gelijk,’ zegt ze. ‘Moet je erlangs?’

‘Ja,’ zegt Knofje. ‘Ik moet Flut pakken.’

Knofje zit weer in haar geheime hut. Samen met Flut. Ze houdt zich heel stil. Want moeder staat in de schuur.

‘Knofje,’ roept moeder. ‘Knofje, waar zit je?’ Maar Knofje zegt niks. Dat mag niet. Anders weet moeder haar geheime hut.

Met haar duim in haar mond luistert Knofje naar moeder.

‘Nou,’ zegt moeder. ‘Daar snap ik niks van. Ik zag haar toch de schuur in lopen.’

Dan ziet moeder de trap. Ze kijkt naar boven. Naar het zoldertje.

‘Zit je daar?’ vraagt moeder.

Maar Knofje geeft geen antwoord. Ze zuigt alleen maar hard op haar duim.

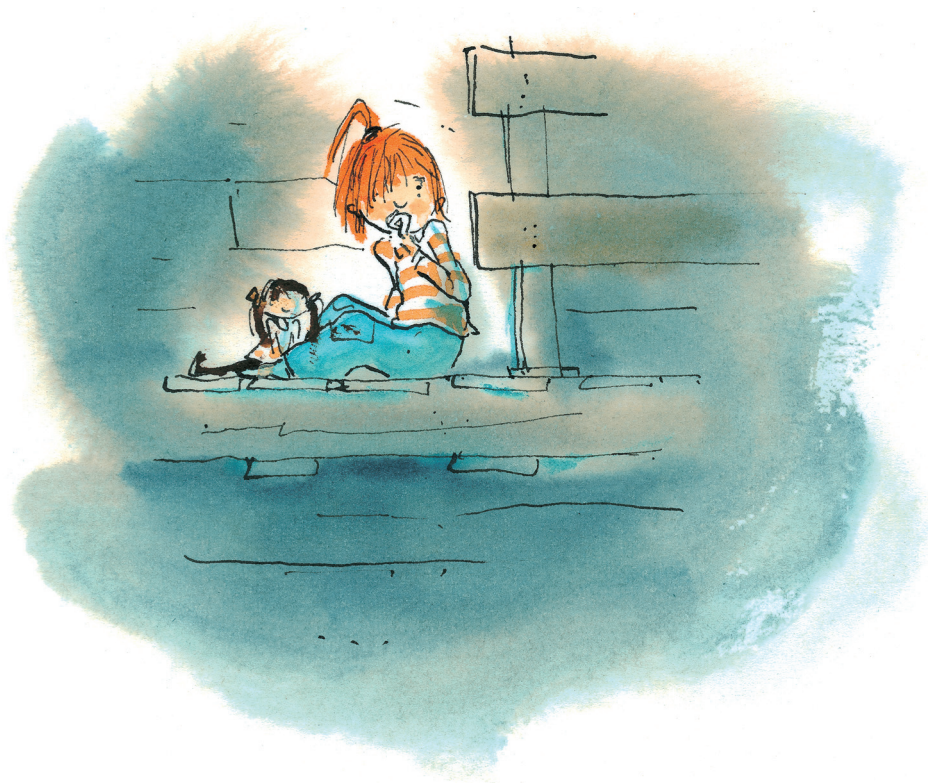
Moeder klimt op de trap.

Knofje durft zich haast niet meer te bewegen. Haar hart gaat heel vlug. En haar duim gaat nog vlugger in haar mond heen en weer.

Als moeder haar hoofd over het randje van de zolder steekt, ziet ze Knofje.

En Knofje ziet moeder.
'Nee,' schreeuwt Knofje. 'Nee! Dat mag niet.
Dit is mijn geheime hut.'
Knofje schreeuwt en huilt tegelijk.
Moeder schrikt ervan.
Met haar dikke babybuik klimt ze op het
zoldertje. Ze gaat naast Knofje zitten.
'Rustig maar,' zegt moeder. 'Huil nou maar
niet.'
Knofje huilt heel erg. Haar lichaam schudt
ervan heen en weer.
'Het is mijn geheime hut!' roept ze. 'Mijn
geheime hut. En nu weet je het!'
Moeder aait Knofje over haar wang.
'Stil maar,' zegt ze. 'Stil maar.'

En dan verzint ze iets.
Ze praat zachtjes in Knofjes oor.
'Ik zeg het tegen niemand,' zegt moeder. 'Dit
is jouw geheime hut. Maar ook een beetje
van mij. Is dat goed?'
Knofje kijkt naar moeder. Dan lacht ze. Door
haar tranen heen.
'Goed,' zegt Knofje. En ze zegt nog eens:
'Goed.'
'Kom,' zegt moeder. 'We gaan eten.'
'In de hut?' vraagt Knofje.
Maar dat vindt moeder niks.
'Aan tafel,' zegt ze.
Knofje knikt. En achter moeder loopt ze de
trap af. De trap van de geheime hut.

Knofje waar zit je?

De moeder van Knofje schreeuwt keihard.

‘KNOFJE! Thuiskomen!’

Moeder loopt heen en weer op de stoep. Ze kijkt naar alle kanten. Maar Knofje ziet ze nergens.

‘Waar zit dat kind nu toch weer?’ Moeder praat zacht voor zich uit. Haar hoofd schudt heen en weer. En moeder zucht er diep bij. Buurman Ek komt eraan gelopen. Hij heeft moeder horen roepen.

‘Is Knofje weer weg?’

Buurman kijkt ernstig naar moeder.

Moeder knikt. ‘Dat is nu al de derde keer deze week. Ik snap er niks van.’

‘Ze kunnen lastig zijn,’ zegt buurman.

‘Behoorlijk lastig.’

Moeder loopt naar het eind van de straat.

Daar begint een drukke weg. Moeder kijkt naar rechts... niks te zien. En naar links... ook al niks te zien.

Maar wat is dat daar?

Waarom staan daar zoveel mensen?

Moeder schrikt. Even kan ze haast geen adem halen. Er zal toch...

Pèpè-pèpè. Een politie-auto rijdt hard langs moeder.

De auto stopt op de plaats waar al die mensen staan.

Buurman Ek heeft de politie-auto ook

gehoord. Hij komt eraan gerend. Hij hijgt.

‘Heb je dat gehoord? De politiewagen?’

Moeder knikt. En dan begint ze te hollen.

Samen met buurman Ek.

Gelukkig. Er is geen ongeluk gebeurd.

Er is alleen maar een klein brandje uitgelopen.

Moeder haalt opgelucht adem. ‘Hèhè. Poe.’

En eigenlijk is moeder blij dat Knofje daar niet is. Daar, bij dat brandje...

Moeder en buurman lopen weer terug naar huis. Eerst langs de drukke weg en dan de hoek om. Hun eigen straat in.

‘Waar kan ze toch zijn?’

Buurman Ek kijkt vragend naar moeder.

‘Misschien is ze al thuis,’ zegt hij dan. ‘Je weet het nooit.’

Moeder kijkt op haar horloge.

‘Het wordt toch ook wel te gek,’ zegt ze.

‘Ze is al minstens een half uur zoek.’

‘Nou,’ zegt buurman Ek. ‘Nou,

nou... NOU MOE!’ Hij stoot

moeder aan. ‘Kijk eens.’ Hij wijst. ‘Daar heb je d’r.’

Vlak voor hen loopt Knofje. Ze huppelt op de stoep.

‘Knofje,’ schreeuwt moeder. ‘KNOFJE!’

Knofje draait zich om. Ze lacht als ze moeder ziet.

‘Het was zo leuk, mam.’ Knofje holt naar haar moeder. ‘Het was zo leuk. Ik was bij een oude mevrouw met een echt rimpelhoofd. En toen mocht ik binnen. En foto’s kijken van vroeger. Van toen ze nog een kind was. En ik heb ook een snoepje gekregen. In een gouden papiertje.’

Knofje laat het papiertje zien.

‘Leuk hè,’ zegt ze.

Maar moeder vindt het niet leuk. Ze kijkt streng.

‘Ben je boos?’ vraagt Knofje. ‘Heb je ruzie met buurman of zo?’

Moeder steekt haar twee armen in de lucht. Ze haalt diep adem om iets te gaan zeggen.

Maar dan laat ze haar armen weer zakken.

Ze schudt haar hoofd als ze Knofje optilt.

‘Ik ben niet echt boos,’ zegt ze. ‘Maar ik vind wel dat je zoiets even moet zeggen. Ik loop je al een uur te zoeken.’

Knofje kijkt moeder aan. Met haar liefste gezicht.

‘Goed mam,’ zegt ze. ‘Anders ben je ongerust hè?’

‘Ja,’ zegt moeder.

Ze wil alweer boos gaan kijken. Maar vlug geeft Knofje haar moeder een dikke kus. Smak op haar mond. Moeder moet er om lachen. En samen met Knofje loopt ze het huis in.

En buurman Ek?

Die vergeten ze helemaal.

Of... Nee hoor.

Daar zijn moeder en Knofje weer.

‘Dag buurman,’ roepen ze. ‘En bedankt voor het zoeken.’

‘Oké,’ zegt buurman, maar hij denkt: Wat kunnen kinderen lastig zijn!

En mompelend loopt hij naar huis.

